Пролог

РОК

Колись у нього було ім'я і родина.

Він чує голос батька, який перераховує всі способи, якими він зганьбив і те, й інше.

Відчуває холод ртуті на шкірі, за яким одразу приходить пекучий біль. Оскільки він був монстром, дисциплінувати його було неможливо. Лише дві речі могли на нього вплинути. Його батько вважав застосування кинджала надто варварським, але опік від ртуті? Це ж майже те саме, що ляпас, чи не так?

Ти — прокляття мого існування.

Іноді, залишаючись наодинці зі своїми думками, його ім'я виринає із глибин пам'яті, майже як привид. Досить влучно, адже та його частина давно мертва.

Він борсається у ліжку.

Все болить.

Краще б він помер.

Його не беруть хвороби.

Він безсмертний і невразливий.

Біль мав би бути швидкоплинним.

Та цього разу все інакше — і саме тому він знає, що щось не так.

Тіло перестрибує з однієї форми в іншу занадто часто, занадто різко, і його кидає з теперішнього в минуле й назад, аж поки він сам не перестає розуміти, яка його частина справжня.

Тіні Зали Кісток.

Тиша маєтку Маддредів.

Дим Умбраджа.

Смак рому й тютюну на язиці.

Відчай від втрати всього, що він любив.

Моторошний жах самотності.

А ще — гнів, що перетворився на байдужість, доки він не розлюбив усе й усіх. Доки не залишилося жодної відповідальності. Доки його серце не перетворилося з пульсуючого червоного на найтемніше чорне.

Він каже всім, що ні про що не шкодує, але це суцільна брехня.

Найближчий його жаль сидить зараз на стільці біля ліжка...

...благаючи, щоб із ним усе було гаразд.

Розділ 1

ГАК

Я наказав усім зберігати тишу, наказав Черрі сховатися під палубою, подалі від чужих очей. Зі звуків лишився тільки шум хвиль, що несуть нас морем, та скрип корабля, який прокладає шлях крізь бурхливі води.

Крокодил спить неспокійно. З нього здіймається туман, мов з обвугленого ґнота, полум'я якого вже згасло. Йому не вдається тримати себе вкупі. Відтоді, як ми покинули Безмежжя, минуло вже декілька днів, але досі немає жодних ознак поліпшення.

Щодня я панікую все більше й більше.

— З тобою все буде гаразд, — повторюю я йому. Знову і знову, ніби від того, що я постійно промовляю ці слова, вони стануть реальністю. Ніби він колинебудь виконував мої накази чи слухався моїх порад.

«Будь ласка, будь у порядку, — думаю я натомість. — *Благаю.»*

Крокодил куйовдить простирадла, його очі сіпаються туди-сюди під заплющеними повіками.

Я сказав це вголос?

Я сиджу якомога нерухоміше в кріслі з високою спинкою в кутку своєї каюти, що знаходиться на кормі корабля.

Не рухайся, ідіоте. Не дихай. Не вимовляй жодного слова. Це неприйнятно.

Відтоді, як ми покинули Безмежжя, важко сказати, що саме може його вивести з рівноваги. Він — непередбачуваний монстр із дуже гострими зубами та порожнечею всередині, яка, схоже, ніколи не насичується.

Хто він такий? Як мені його зупинити?

Це питання мучить мене ще з того часу, коли я вперше побачив його перевтілення.

Приймаючи подобу монстра, він перестає бути людиною. Лише тінь і туман, з двома порожнинами замість очей і бездонною пащею.

Я ніколи не бачив нічого подібного на Семи островах. Смі знала, що йому потрібна кров, аби відстрочити перетворення, але, здається, на цьому її знання закінчувалися.

Хто ж ти такий?

Він в черговий раз міняє подобу, і його рука перетворюється на суцільну тінь, перш ніж знову набуває форми.

У ньому застрягла відьма — Творчиня Міфів.

Невже він не розумів, до чого призведе її пожирання? Як він міг бути таким необачним?

Я вдихаю, намагаючись вгамувати шалене серцебиття. Крокодил, ймовірно, навіть уві сні має загострені чуття, а я не хочу, щоб моя паніка його розбудила.

Будь ласка, будь у порядку. Благаю тебе.

Я поглядаю на кругле вікно з правого борту корабля, вдивляючись у лінію горизонту. День ще не скінчився, і світла вистачає, аби щось роздивитися, але скло замутилося від морської солі.

Як далеко лишилося плисти до Неверленду? Я дуже хочу отримати відповіді, але водночас боюся повертатися на острів. Коли Пітер Пен заборонив мені наближатися до його берегів, чи включало це воду і порт? Якщо він помітить мій корабель, чи вилетить назустріч і потопить нас на місці?

Господи. Це безвихідна ситуація. Але я мушу ризикнути. Іншого вибору немає.

Крокодил знову поринає в тихий сон, засунувши руку під подушку. Темні вени в'ються й розгалужуються під його блідою шкірою, а особливо випинаються ті, що на передпліччі.

Він голий — останній прийом їжі перетворив його одяг на закривавлене дрантя, — тож простирадло огортає його тіло, наче вода. Тканина сповзла до пояса й заплуталася навколо ніг, залишаючи одне стегно зовні, а інше під простирадлом. На лівому стегні ще більше татуювань, які я досі не встиг роздивитися. Коли ми були без одягу, нам, загалом, було не до того.

Я обережно підходжу ближче. Затамовую подих.

Чорне й сіре чорнило зображує кладовище з обплетеною плющем брамою, у металі якої викарбувано ім'я. Там написано: «МАДДРЕД». Із землі стирчать кілька надгробків. Більшість із них

далеко, і написи неможливо розібрати, але три з них вирізняються попереду.

Вейн. Лейн. І...

Двері до спальні зі скрипом відчиняються, і мій погляд відривається від тіла Крокодила та зупиняється на Венді, яка стоїть на порозі. Ніжна шкіра під її очима набрякла і потемніла. Ніхто з нас не спав. Ми виживали на каві та бренді. Бренді допомагає заспокоїти нерви. Кава тримає нас на ногах.

Кожного разу, коли Крокодил перевтілюється й кидається на мою команду, саме ми з Венді його зупиняємо. Ні на кого іншого він не реагує, тому ми завжди маємо бути напоготові.

— Ми помітили землю, — шепоче Венді, і я зітхаю з полегшенням.

Отже ми швидко наближаємося до Неверленду.

Я відвертаюся від ліжка і виходжу слідом за нею у двері, замикаючи Крокодила всередині.

Хоча це його не зупинить.

Двері нічого не значать для монстрів.

Розділ 2

АША

Венді та Гак сперечаються тихими, але запеклими голосами.

Відтоді як Гак застав Крокодила за пожиранням одного з його людей, ми всі говоримо пошепки.

Усі бояться розбудити Крокодила.

А тим часом люди Гака шепочуться про заколот. Вони хочуть викинути Крокодила за борт.

Гадаю, що Гак швидше викинув би за борт власну команду, якби не потребував їх, щоб годувати Крокодила.

— Позиція Пітера Пена була дуже чітка, — промовляє Гак до Венді. — Мені заборонено ступати на землю Неверленду.

— До біса Пітера Пена, — відрізає Венді, вперши руки в боки. Я бачила її такою багато разів. Рішучою, дещо впертою та, можливо, трохи засліпленою відчаєм.

І я також чула це ім'я сотні разів.

Часом вона бурмотіла його, немов прокляття, а часом воно перетворювалося на крик.